

OKO IN LEČA

Janez Menart

V stekleni prizmi fotoaparata
je begala kot marmorna boginja
iz renesančnih gajev, ki utrinja
se v zarji vsa žareče rdeče zlata.

Zašlo je sonce. A potem v samoti
je v ateljeju nežnega spomina
spet vstalo v kraju, času in lepoti,
ki jo žarela njena je belina.

In njene nežno vsklájene oblike
so vpile vase toliko luči,
da sama stala je v temì stvari
kot večno bistvo neminljive slike. —

Zašlo je sonce. Nerojeno skrita
je z njim otrpnila v celuloídu
in sivo vstala v srebrovem bromidu,
potem ko slika je bila razvita.

In tam stoji. Vabljliva, zemsko nežna,
v svetlobi nepristransko razdeljeni,
v telesnosti ponižno podrejeni
mehkobnim sencam, ki lahnó, breztežno

polzé čez zložno nagnjene terase
po hrbtu hriba niže in vse niže,
čez nizki zid, kjer drobna tisa rase,
na zamegljene, motne, sive križe.